

VICTORIA VINUESA

Přeložila Adéla Michalíková

Setkáme se na Venuši

COO
BOO

Setkáme se na Venuši

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Vinuesa
Setkáme se na Venuši – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VICTORIA VINUESA

Setkáme se na Venuši

COO
BOO

Mé jediné lásce
Jednou se setkáme na Venuši

MIA

Narodila jsem se s datem minimální trvanlivosti v příliš blízké budoucnosti na to, aby mi to bylo příjemné. Soudím, že právě kvůli tomu mě moje matka dva dny po narození odložila. A protože umřít dřív, než se dozvím, jestli to tak opravdu bylo, nepřípadá v úvahu, nemám na výběr a musím se jí na to zeptat osobně – i když to znamená překonat Atlantik a utéct z domova.

Jakmile uslyším, jak se klapání vysokých podpatků mojí pěstounky Katelynn vzdaluje chodbou, a pak otevření a zabouchnutí vstupních dveří, utíkám do ložnice a kouknu se pod postel. Jo, můj vintage kufr, který jsem si před rokem koupila na blešáku, tam pořád je. Našité vlajky, které překrývají odrbanou kůži, mi vyprávějí o úžasných destinacích, jejichž název ani nedovedu správně vyslovit. Jsou to místa, která nikdy nebudu moct navštívit. Položím kufr na postel, vyháším svou stranu šatní skříně a zabalím si všechny svoje věci: dvoje kalhoty, tři trička, kardigan, co mi nosí štěstí, a dva svetry, nějaké spodní prádlo, tři deníky, fixy i svou nejcennější věc – foťák. Popadnu růžovou vlněnou šálu, která visí na dveřích jako vánoční ozdoba, a pohladím se měkoučkým materiálem po tváři. A i když vím, že jaro už je tady a tu šálu si nikdy

víc nevezmu na sebe, nemůžu se přimět k tomu, abych ji tu prostě nechala samotnou.

Když ji sundávám ze dveří, přes pokoj se mihne stín. Otočím se a zahlédnu svůj zděšený výraz v odrazu v okně. Vykřiknu, ale pak se rozesměju. V roli uprchlíka jsem nováček a je to poznat.

Ráda si říkám, že se mé srdce *rozhodlo*, že bude jiné, jedinečné, a proto jsem se narodila s ne méně než třemi srdečními vadami. Ne že bych si z toho něco dělala, měla jsem totiž plán: přesně za rok a dva dny, na své osmnácté narozeniny, se vydám do Španělska za svou matkou. Noah, můj kamarád z kurzu fotografie, pojede se mnou. No, tak tenhle plán už nepřipadá v úvahu. Tentokrát jsem byla v nemocnici dva týdny. Lékaři mi sdělili, že operace se už nedá dál odkládat, ale já nesouhlasím. Nikdy nebudu souhlasit. Zdá se, že to nechápou, ale já jsem prostě vzdala snahu jim to vysvětlovat.

Smrti se nebojím. To tak prostě je, když se narodíte s krátkou trvanlivostí. Čeho se však bojím, jsou operace, to, že by se mi někdo štouрал v srdci, aniž by se staral, že je v první řadě zlomené. Sorry, ale v tomhle se mnou nepočítejte.

Rothwellovi mě nenechávají moc cestovat, natož na jiný kontinent, což znamená, že ve chvíli, kdy v neděli nasednu do letadla, se oficiálně stanu uprchlíkem a bude ze mě pohřešovaná osoba. Mám tedy přesně dva dny na to, abych našla někoho, kdo bude ochotný vyrazit se mnou. Srdce mi začne bušit do žeber. A i když lékaři tvrdili, že ty nové léky jsou jen pro případ nouze, jeden si vezmu. Další relaps nehodlám riskovat, teď tedy rozhodně ne.

Zaklapnu kufr a v duchu si procházím dokumenty, které si musím vzít s sebou. Falešné potvrzení od rodičů, že smím cestovat samotná – mám. Rodný list – mám. Falešný pas – mám. Skutečný pas – sakra, na ten jsem málem zapomněla. Vylezu

na židli, pak na svůj mrňavý psací stůl a modlím se, aby se mnou nezřítíl. Natáhnu se a přejedu rukou po vršku šatní skříně. Můj kamarád Noah, který měl jet se mnou, ho tam schoval, aby mi ho pěstouni nemohli vzít. Stojím na špičkách, natahuju se, co nejdál to jde, a šátrám kolem – nic, až na neskutečně obří chomáče prachu.

Kleknu si a poskládám na hromádku učebnice, které používám v rámci domácí výuky a které už nebudu potřebovat. Potom si na ni opatrně stoupnu a natáhnu se až k zadnímu okraji skříně. Když se konečky prstů otřu o hrubý povrch pasu, s vrznutím se otevrou vchodové dveře a zas se zabouchnou. *Jejda*. Popadnu pas a pak udělám přesně to, co před chvilkou, ale v opačném pořadí: knihy, psací stůl, židle, podlaha.

Chodbou se rozléhají rychlé kroky, ale nedokážu určit, či jsou. Hodím kufr na podlahu. Dveře mého pokoje se rozletí v momentě, kdy ho nohou štouchám pod postel.

„Mio, Mio, nebudeš věřit, co se stalo ve škole,“ křičí Becca a vletí dovnitř jako poryv větru. Becca je moje nevlastní sestra a spolubydlící. Náhodou je to taky můj nejoblíbenější člověk na světě.

Zalapám po dechu. „Becco, fakt jsi mě vyděsila.“

Becca hodí batoh na podlahu, zabouchne dveře patou a hrne se ke mně. „Zatáhla jsem doučování. Musím ti to prostě říct. Pamatuješ na tu holku, co o mně ve třetí třídě říkala, že jsem kretén? No, tak dneska podělala písemku z angličtiny. A...“ Zarazí se, zírá na pas v mé ruce a pak ke mně prosebně vzhledne. „Odcházíš?“

„Už jsme o tom mluvily,“ řeknu tím nejvíc uklidňujícím tónem, jakého jsem schopná. „Pamatuješ?“

Zavrtí hlavou a vzhledem k tomu, že má skoro na krajíčku, si to evidentně nepamatuje. Becca se narodila s kognitivní

poruchou a některé věci jí prostě unikají. Řekla bych, že to je ten důvod, proč sdílíme pokoj v domě rodiny, která není naše. Její lidi se jí rozhodli zbavit, když její problém začal být moc vidět. Bylo jí pět.

Vezmu její jemné pihovaté tváře do dlaní a usměju se na ni. To ji vždycky uklidní. „Budu fotit polární záři, pamatuješ?“ zašeptám. „Je to naše tajemství, nesmíš to nikomu říct.“ Překřížím prsty, zvednu si je ke rtům a kývnu: naše tajné znamení, co jsem se naučila u svatého Jeronýma, ve skupinovém domově, kde jsem vyrostla.

Becca se zakření, vypadá tak radostně, až mě bolí jí lhát, ale už před mnoha lety jsem se naučila, že některé věci jsou v bezpečí, jenom když se o nich vůbec nemluví. Kromě toho – jak bych jí měla říct, že se nevrátím? Asi je to celkem jedno, protože Becca už upírá pozornost na ulici před naším domem.

„Hele,“ řekne, zatímco kouká z okna. „To je ten kluk z fotbalového týmu. Ten, co zabil Noaha.“

Z jejích slov se málem rozbřečím, ale dokážu to potlačit.

„Becco, to neříkej.“ Zamračím se. Smutno mi není ani tak z toho, že Noah zemřel, jako z toho, jak trpí všichni ti, kdo na něj nikdy nezapomenou. „Byla to nehoda.“ Postavím se vedle ní a koukám, jak kluk opouští dům na protější straně ulice. „Ani si nedokážu představit, jak se musí cítit.“ Nebo vlastně dokážu, protože od té doby, co se to stalo, jsem o tom přemýšlela nesčetněkrát. Jak s tím bude žít?

Jmenuje se Kyle, a i když byl Noahův nejlepší kamarád, nikdy jsme se neseznámili. Moji pěstouni mě nikdy nepouští z domu, pokud nejdu k lékaři, v neděli do kostela, na kurz fotografie nebo občasnou ranní procházku. Josh, kluk, co v tom domě bydlí, byl toho dne taky v tom autě. Říká se, že je na tom dost špatně.

Sleduju Kylea, jak postává v naší úzké ulici, nehybný, jak hledí do prázdna, jako by se čas zastavil jen pro něj, a představuji si, o čem se asi tak s Joshem bavili, co se mezi nimi stalo.

„Co to tam dělá?“ ptá se Becca a tahá mě za rukáv. „Proč tam stojí?“

Takhle z dály to není pořádně vidět, ale zdá se, jako by se měl užuž rozplakat. Podívá se doprava, směrem k městu, pak doleva, k lesu. Potom se jako ve snách otočí doleva, rozejde se a trochu přitom kulhá. Kouká se přímo před sebe a batoh mu visí na jednom rameni.

„Kam jde, Mio? Co chce dělat? O co mu jde?“

Než stihnu vymyslet uspokojivou odpověď, vjede do naší ulice autobus, mine náš dům a zastaví přímo před Kylem. Na chvíli ho ztratíme z dohledu, a když se autobus znovu rozejde, je na chodníku prázdný.

Becca se na mě zmateně podívá.

„On nastoupil do toho autobusu? Mio, proč jede tímhle směrem? Tahle linka jede jenom k vodopádu. Tuhle dobrou tam nikdo nechodí.“

Má pravdu, pokud tedy ten kluk nemá v plánu udělat to, co doufám, že nechce udělat. Becce to neříkám, samozřejmě, ale něco v mém nitru se začne chvět. Vypadal zoufale. Ne, víc než zoufale. Tenhle prázdný pohled jsem už viděla na pohotovosti – společně s obvázanými zápěstími a vypumpovanými žaludky. Musím se ujistit, že je v pohodě. Musím to udělat pro Noaha. Nechtěl by, aby se jeho kamarádovi něco stalo. Přistoupím blíž k oknu a sleduju, jak autobus odjíždí.

„Mio, chceš si zahrát scrabble?“

Becca už je podle všeho myšlenkami úplně jinde, já však ne. Dumám nad tím, jak se dostat z tohoto domu, aniž by

mě někdo viděl. Přední dveře nepřípadají v úvahu, takže otevřu okno a vylezu na parapet.

„Co to děláš?“ poskakuje vzrušeně Becca. „Já chci taky! Chci jít s tebou!“

Uchopím její obličej znovu do dlaní a zahledím se jí do očí.

„Becco, poslouvej mě. Když se do večere nevrátím, potřebuju, abys řekla panu Rothwellovi, že mi volal doktor a požádal mě, abych tam přišla na nějaké vyšetření, a že si nejsem jistá, jak dlouho budu pryč, ano? Musím s tím klukem promluvit.“

Becca s vážným výrazem ve tváři přikývne a trošku se zamračí, známka toho, že pochopila a s trochou štěstí si to bude pamatovat dost dlouho na to, aby mi kryla záda. Překřížím prsty a udělám naše znamení.

„Drž pevnost, ano?“

Becca opět přikývne a na tváři se jí rozhostí spokojený úsměv.

Ve chvíli, kdy se moje chodidla dotknou trávníku, za mnou zavře okno a ukáže mi palec nahoru.

Jaké mám možnosti? Nemám auto a ani ho nemůžu ukrást, daleko bych nedojela, protože neumím řídit. Jít pěšky by mi zabralo přes dvě hodiny a autobus jezdí jen třikrát denně. Bečino disneyovské kolo ležící v trávě je mojí jedinou možností. Jestli mě někdo z rodiny uvidí, jak v lesích honím autobus na kole s růžovými trásněmi na řídítkách a košíkem na panenky, zavolají místní sociálku a nechají mě přivázat k posteli, takže se modlím, abych byla neviditelná.

Sednu na kolo, opřu se do pedálů a neohlížím se.

Autobus, který už byl i tak daleko přede mnou, zmizí za zatáčkou. Stehna mě z usilovného šlapání pálí, a tak prosím své nemocné srdce, aby vydrželo ještě chvíličku, aby mě ne-

chalo udělat dobrý skutek, něco, díky čemu bude mít můj život smysl, než mě s posledním úderem pošle z téhle planety pryč.

Řekla bych, že ze mě možná bude lepší uprchlík, než jsem si původně myslela.

KYLE

Já jsem ten parchant, co před měsícem zabil svého nejlepšího kamaráda Noaha a druhému nejlepšímu kamarádovi přivodil doživotní následky. O Joshovi jsem to zjistil teprve teď. Z nemocnice ho propustili před týdnem a viděl jsem ho až dnes. Víím, že jsem pitomec, ale upřímně řečeno jsem se mu ani nedokázal podívat do očí. Jeho matka mi řekla, že zřejmě už nikdy nebude chodit. On to ještě neví.

To nejspíš vysvětluje, proč sedím v tomhle autobuse: domů jít nemůžu.

Tohle v žádném případě nemůžu říct svojí mámě. Zdrtilo by ji to. A taky se nemůžu chovat, jako by se nic nestalo, když jsem jeden život vzal a druhý zničil. Takhle to prostě nefunguje.

Hrbol na silnici mě vytrhne z pekelných myšlenek a zase přistanu zpátky tady, na posledním sedadle v poslední řadě v rozhrkaném autobuse. Moje srdce hrozí, že pukne. Když zkontroluju – popáté –, že bezpečnostní pás funguje, pokusím se přesvědčit svoje prsty, aby se sakra přestaly tak křečovitě držet sedadla.

Vystrčím hlavu do uličky, abych se podíval, kam jedeme, a všimnu si, jak na mě řidič kouká ve zpětném zrcátku. Čer-

nýma očima, které poulí zpod zamračeného obočí, přejíždí ze mě na silnici. Jsem v autobuse jediný cestující a vzhledem k jízvě na obličejích a pažích rozhodně nejsem nenápadný, ale stejně by nemusel tak zírat.

Schoulím se zpátky za sedadlo a na mobilu zkontroluju čas. Je pět třicet. Pro upřesnění je to třicet jedna dní, dvanáct hodin a dvacet pět minut od chvíle, kdy jsem způsobil tu příšernou nehodu.

Moje staré já nesnášelo matiku, ale teď se zdá, že nedokážu přestat počítat. Každá vteřina, každá minuta a každá hodina, která uplyne, je další vteřina, minuta i hodina, které jsem ukradl Noahovi, a to ani nemluví o Joshovi, který už nikdy nebude chodit. *Kéž bych to býval byl já.* A zrovna když mé vnitřnosti sevře nevolnost, ucítím, jak mi vibruje telefon v dlaních.

Je to Judith, ale nechám ji spadnout do hlasovky. Nemůžu s ní mluvit, ne teď. Zní to směšně, ale je to, jako bych zrazoval své staré já, starého Kylea. Judith byla jeho holka, ne moje.

Potřebuju něco, co mě vytrhne z myšlenek pohybuujících se v kruzích, a tak vytáhnu skicák a nakreslím odpadlíka sedícího v autobuse. Na pět šest minut mi to udrží myšlenky na uzdě. Obrázek není tak dobrý, jak by mohl být, ale skoro se přitom zase cítím normálně. A zrovna když si začnu přát, modlit se, aby autobus jel pořád dál a nezastavil, řidič sjede z cesty a zpomalí. Poslední dobou se mi stává, že se proti mně všechna přání obrátí. Poznámka pro mě: najdi si na internetu *kletba, zlé oči a obrácená Aladinova lampa*.

Autobus zastaví přímo před jednou z velkých dřevěných značek u vjezdu do parku, který jsem navštívil už tolikrát: Vodopády Noccalula. Popadnu batoh, hodím do něj skicák a projdu uličkou. Řidič, který otevřel jenom přední dveře, na mě

pořád zírá, jak se k němu blíží, a ani se to nenamáhá maskovat. Třesou se mi z něj ruce. Projdu rovnou kolem něj s očima upřenýma na schody, ale nevypadá, že by nějak spěchal s tím, abych už byl pryč.

„Hej, chlapče. Kampak v tudle hodinu? Někdo tě tu vy-zvedne?“

Vrhnou po něm pohled ve stylu „Co je vám do toho?“

„Poslední autobus dneska.“ Obočí má ještě zachmuřenější. „Tos nevěděl?“

Snažím se vypadat co nejvíc v klidu, i když se ve své vlastní kůži cítím jako mimozemšťan. „Jo, tohle... Ne, žádný strachy, mám tu sraz s kámošema z fotbalovýho týmu.“ Ukážu na svůj batoh a pousměju se. „Přespávačka v lese.“ Ukážu mu jizvu na obočí, donutím se k širokému úsměvu, který patří starému Kyleovi, a řeknu: „Ale už jsem se poučil, pane, to teda jo. Žádný rvačky s medvědama, na to můžete vzít jed.“

Řidičův obličej ztuhne, je úplně bez výrazu, vážný, až mě z toho zamrazí. Dobře, takže můj vtíp nepochopil, jasný. Noahovi i Joshovi by přišel super. Snažili bychom se. To jsme vždycky dělali. Ale to už je pryč. Noah se už nikdy smát nebude. Nevolnost je zpátky a drtí mi vnitřnosti.

Prosmýknu se po schodech tak rychle, jak mi jen obvázané koleno dovolí. Ve chvíli, kdy se dotknu země a uslyším z dálky burácení vodopádu, mám najednou úplně jasnou mysl jako nikdy předtím. V jediném okamžiku to vidím všechno a vím, že mě sem dnes přivedla neviditelná síla, abych mohl zaplatit za to, co jsem provedl. Poprvé za dlouhou dobu cítím, jak se mi vzduchem plní úplně celé plíce. Na malé dřevěné tabulce je napsáno *Vodopád 500 metrů*. Vydám se směrem, kterým ukazuje šipka, a dostanu se do nejzelenější části lesa. Pořád za sebou slyším motor autobusu, běží a stojí na místě. Uteče sko-

ro celá minuta, než uslyším, jak se kola rozjedou po nezpevněné cestě a pak konečně zamíří zpátky na silnici.

Zapnu si zip na kožené bundě. Na to, že je jaro a jsem v Alabamě, je pořád ještě moc zima, ale třeba se mi to jenom zdá. Podívám se nahoru. Mám dojem, jako by mě vysoké stromy sledovaly, ukazovaly na mě větvemi, jako by si užívaly, že jsou jedinými svědky mého konce. Vyrvalé burácení vodopádu mě přitahuje jako Magneto svými superschopnostmi. Je to divné, ale s každým dalším krokem si připadám odhodlanější, ale taky čím dál tím otupělejší, jako by cosi v mém nitru už bylo mrtvé. Zdá se, jako by všechno postupně zapadalo na své místo, jako puzzle, do něž je potřeba doplnit jeden poslední dílek, aby odhalilo ta nejostudnější tajemství. Skrz suché listí vykukují zelené výhonky trávy. Jeden život končí tam, kde jiný začíná.

Pomyslím na ty, které nechávám za sebou. Znáám Joshe, zachoval by se stejně. Judith si najde někoho jiného, kdo ji opět rozesměje, lepšího přítele, než jakým jsem kdy mohl být. A moje banda... no, aspoň nebudou muset prožít každíčký den s tím, že mám na každíčkém centimetru čtverečním kůže napsáno vinen, i když vím, že by s mým verdiktem nesouhlasili. Nebudou mě muset vláčet k tuctu různých cvokařů a plýtvat energií na to, abych se přestal cítit jako ten naprostý odpad, kterým jsem. To by už rovnou mohli přesvědčovat blechu, že je superhrdinka. To se zkrátka nestane. Jsem naprostý odpad a tečka. Cokoli jiného je lež.

Hluboko v sobě vím, že je osvobodím. Kromě toho se taky možná setkám s Noahem. Možná bych ho mohl poprosit o odpuštění. A jestli mě tam uvidí, tak mi možná odpustí.

MIA

Nevím, jak dlouho už šlapu, ale když se konečně dostanu ke vchodu do parku, prosvítají mezi kmeny javorů paprsky zapadajícího slunce. Už jsem tu jednou byla. Bylo to minulý rok na podzim, na pikniku s Rothwellovými. Sociální pracovnice si myslela, že by pro nás bylo dobré podnikat nějaké „rodinné aktivity“.

Nicméně to dopadlo příšerně. Dvojčata se pohádala, Becca se ztratila v lese, a zatímco jsme ji všichni hledali, několik divočáků si pošmáklo na našem obědě. Díky tomu, že jsem tehdy strávila dvě hodiny hledáním Beccy, mám teď tenhle les v malíku. Opřu kolo o dřevěný rozcestník, který ukazuje k vodopádu, a vyrazím co nejrychlejším tempem. Nohy se mi z té námahy třesou, protože normálně nevyvívám tolik fyzické aktivity, ale hlavně proto, že se bojím. Rozhlížím se na všechny strany, ale po Kyleovi není nikde ani stopy. Prosím své srdce, aby se uklidnilo, ale stále zběsile tluče.

„Kyle!“ křičím neustále všemi směry, co nejhlasitěji dokážu.

Jedinou odpovědí je mi hluk padající vody v dálce. Co když se sem jenom přijel projít? Co když jenom chtěl být chvíli sám? Nebo co když sem vyrazil sbírat divoký chřest? Zrovna nedávno ho pan Rothwell z lesa donesl spoustu. A co když

mě uslyší, jak volám jeho jméno, a zítra o tom budou psát v novinách?

Když jsem nervózní, moc přemýšlím. Někdy mě dokonce ten proud myšlenek unaví.

Jdu dál, popadám dech a křik jestřába mě přiměje vzhlednout. Přelétá mi přímo nad hlavou, jako by mě varoval, jako by věstil něco zlého. Projede mnou pocit ohrožení, až důvěrně známý. Není mi z toho dobře, a i když je běh jediné, co nesmím, zejména po posledním pobytu v nemocnici, nemůžu si pomoci. Modlím se, aby moje nové prášky fungovaly, dám se do běhu a bez ustání křičím jeho jméno: „Kyle! Kyle! Kyyyyleeeee!“

Pochybují, že mě uslyší. Hučení vodopádu sílí. Přestanu přemýšlet a jenom běžím a běžím, dokud konečně nespátřím obrovitý proud vody, který se valí dolů mezi dvěma vzrostlými buky.

Panebože, je tam, naklání se přes okraj a kouká do burácející vody, jednou rukou svírá rozviklané zábradlí. *Ne, ne, ne, prosím, nedělej to.* Zalapám po dechu, zastavím se, nasaju tolik kyslíku, kolik mé plíce zvládnou pojmout, a potom zařvu: „Ne!“ Ale zdá se, že mě neslyší.

Panebože. Dám se znovu do běhu, ale nestihnu to, *jestli se tam vůbec dostanu.* Musím udělat něco velkého, a tak se zastavím a prosím vítr, stromy a celý les, aby donesly můj hlas až k němu, a pak křičím, křičím, jako jsem za celý život nekřičela, jako ještě žádný člověk nikdy nekřičel.

KYLE

Říká se, že čas hojí rány, ale už se neříká nic o tom, co se děje, když se čas rozhodne zastavit, když každá vteřina trvá čtyři hodiny a každá hodina je dlouhá jako celý život.

Pohlédnu dolů. Necelých třicet metrů pod podrážkami mých tenisek naráží voda do skály, jako by ji chtěla rozemlít na písek. Její burácení se překřikuje s mými myšlenkami. Třesu se, ale není to zimou. Ani nevím, co mě děsí víc, jestli to, že bych se také stal pískem, nebo kdybych zůstal naživu.

Moje myšlenky víří jako o překot. Některé z nich na mě ječí, ať to udělám, ať to skončím, jiné na mě hrnou urážky, nazývají mě zbabělcem, a další mě ponoukají, abych zaplatil za to, co jsem provedl, avšak moje ruka vůči nim musí být hluchá, protože se nepřestává držet železného zábradlí, které mám za sebou.

Pomyslím na ty hrůzy, které jsem způsobil: Noah je pod drnem, Josh na vozíku, moji rodiče i já máme život na cucky. Pomyslím na ty všechny, kterým se nemůžu podívat do očí, a sevření mé ruky začíná zlehka povolovat.

Nejdřív malíček. Jestli existuje nějaký Bůh, poprosím ho o odpuštění. *Potom prsteníček.* Cože, co to melu? Jestli existuje nějaký Bůh, řeknu mu, aby nechal své práce. Zdá se, že

tvoření mu zrovna dvakrát nejde, rozhodně ne tvoření nějakého slušného světa.

Teď prostředníček. Slyším cvakat svoje vlastní zuby.

A teď už musím oddělit jenom ukazováček a palec a bude po všem.

Posunu jednu nohu dopředu, připravený nechat to na gravitaci.

„Pomoc!“

Zmučený výkřik se smísí s hučením vodopádu. To jsem křičel já? Pohled mám upřený do propasti pod nohama. A pak to uslyším znovu. „Prosím, pomoz mi!“

Slova mě vytrhnou z transu a přenesou mě zpátky do přítomnosti – na okraj obrovitého vodopádu, kde visím jenom za dva prsty. Co to sakra dělám? Sevru pevně zábradlí. Sunu se zpátky, dokud se o zábradlí neopřu, abych se rozhlédl, odkud se ozývá to volání.

V dálce na mýtině mezi dvěma stromy omdlí dívka a sesune se na zem. Přeskočím zábradlí a utíkám, co nejrychleji mi mé roztřesené nohy dovolí.

Blížím se k mýtině. Leží tam na zemi s překříženýma rukama a koleny skrčenými na jednu stranu. Musí být stejně stará jako já, možná o fous mladší. Kleknu si vedle ní. Zářivě kaštanové vlasy jí zakrývají část obličeje. Vypadá tak křehce. „Hej,“ zašeptám, jako by jí mohlo ublížit, kdybych promluvil nahlas.

Nereaguje. Odhrnu vlasy na stranu a všimnu si, že dýchá. Kolem krku má řetízek s malým přívěskem s Pannou Marií a pleť má tak bledou, až vypadá skoro nadpozemsky. Má jemné rysy. Všechno na ní je vlastně tak nějak jemné, delikátní, křehké. Kdyby měla špičaté uši, mohla by být elfskou princeznou Arwen.

„Hej, hej,“ zašeptám znovu. „Jsi v pohodě?“

Neodvažuju se jí dotknout. Jenom odhrnu pramen vlasů, který jí zakrývá čelo. Rychle se nadechne a ztuhne, jako by ji něco zabolelo. Řasy se jí začnou chvět a pomalu se otevírat, ale zdá se, že je stále někde mimo. Zmateně se rozhlédne všemi směry, pak chvíli kouká skrz mě, jako by si ještě neuvědomila, že tu jsem taky.

„Hej,“ zašeptám ještě jednou, „jsi v pohodě?“

Už otevřela oči a naše pohledy se setkají. Vypadá zmateně, možná i trochu vystrašeně.

„Klídek. Všechno je dobrý. Zrovna jsi omdlela. Cítíš se líp?“
Elfka přikývne.

„Dobře, dokážeš se postavit?“

Vyškrábe se na lokty a neúspěšně se pokusí vyhrabat se na nohy.

„Počkej, pomůžu ti.“ Podvléknu jí ruku pod krkem a opatrně ji začnu zvedat. Vyhýbá se mi pohledem. Položí jednu dlaň na zem, podívá se na ni a pak se vmžiku postaví na nohy. Utíká pozpátku, divoce třese paží a ječí, jako by se probudila z nějaké noční můry.

„Sundej to ze mě, sundej to ze mě.“

Chvilku mi trvá, než přijdu na to, co se děje. Po paži jí pochoduje ještěrka, ještě vystrašenější než ona sama. Chudinka nakonec spadne na zem a uteče.

Dívka na moment ztichne a tváří se nervózně.

„Omlouvám se. Nebývám takhle hysterická,“ řekne. „Prostě když jsem byla malá, vlezla mi ještěrka do postele, no, asi to nezní jako nějaká hrůza, ale věř mi, že když je ti pět, je to dost traumatický zážitek, a kromě toho...“ *Počkat, jak někdo dokáže vychrlit tolik slov na jediný nádech?* Zvedne ruku k srdci, jako by ji bolelo. „Není mi moc dobře a nezdá se, že by tu

kolem bylo moc lidí, co by mi mohli pomoci, takže opravdu nemám na výběr a musím tě poprosit, abys mě vzal domů.“

Co to má znamenat? Něco je špatně.

„Zdá se, že ses z toho oklepala docela rychle, nepřijde ti?“
poznámenám.

„Máš naprostou pravdu, proto se mi teď tak motá hlava.“

„Lidi většinou nekřičí, když se chystají omdlít.“

„Ne?“

„Ne.“

„No, já mám, hm... epilepsii.“

Neuvěřitelné – všechno si to vymýšlí za pochodu. Je to úplně jasné. Pokračuje. „A vždycky poznám, když mám omdlít, a protože mě to děsí, tak prostě začnu křičet. Kromě toho si představ, že kdybys mě tu nenašel, ležela bych tady celé hodiny. Nejspíš by mě sežralo nějaké divoké zvíře. Na té ceduli u vstupu do parku se píše, že tu jsou kojoti, rysi, vlci, a dokonce i pár aligátorů.“

Moje babička říká, že když člověk nemá, co hezkého by řekl, měl by radši mlčet, a tak ji jenom probodávám ledovým pohledem a neříkám nic.

„Prosím, nechtěla bych to po tobě, kdyby to šlo nějak jinak, navíc se neznáme a ty bys třeba mohl být sériový vrah a já se zpátky na kole dostat nezvládnou.“

Kdyby se jmenovala Pinocchio, její nos by se mezi nás nevešel.

„Tak zavolej vašim,“ řeknu a snažím se vypadat klidnější, než jak se ve skutečnosti cítím.

„To nejde. Jsme příšerně chudí a nemám telefon.“

Ještě nikdy jsem neslyšel nikoho lhát takhle příšerně, nicméně její bunda a kalhoty, které má naruby, vypadají, jako by je vyhrabala v Armádě spásy, a pochybuju o tom, že ty ponožky,

které prosvítají skrz díry v jejích teniskách, mají být módní výstřelek.

„Zavolám ti záchranku,“ řeknu. „Dovezou tě domů.“

„Ne, to prosím tě nedělej.“ Vypadá vyděšeně. „Záchranka stojí majlant.“

Mlčím.

„Prosím, jenom na kraj města. Pak požádám o pomoc někoho jiného.“

Co ode mě sakra chce? Začínám přemýšlet o tom, jestli je skutečná, nebo jde o ducha, který straší u Noccalulských vodopádů.

Ušklíbne se. „To ti vážně připadám jako duch?“

Do prdele. Buď umí číst myšlenky, nebo jsem právě přemýšlel nahlas.

Všimnu si, jak po očku kouká na vodopád, a uvědomím si, že místo, na kterém „omdlela“, je to jediné, odkud je na vodopád vidět, a abych byl přesnější, je to jediné místo, odkud je vidět přímo tam, kde jsem ještě před chvilkou byl já. Všimne si, že jsem si toho všiml, a kousne se do rtu.

Už mám dost skrývání svého vzteku. Tleskám její představivosti, to bezpochyby, a asi měla dobré úmysly, nicméně něčí společnost je v tuhle chvíli to poslední, po čem toužím. „Prokaž si laskavost,“ houknu. „Jdi domů.“

„Ne.“

„Tak dobrá.“ Vydám se směrem k vodopádu. „Dělej si, co chceš, mně je to jedno, hlavně jenom zapomeň, že existuju.“

Potřebuju být sám. Pořád ještě nemám tušení, co mám dělat nebo kam mám jít, ale vrátit se do města nepřipadá v úvahu. Jediné, co bych teď chtěl, je slyšet své myšlenky. Místo toho za sebou zaslechnu její chvatné kroky.

„Počkej chvilku, prosím.“

Už mě začíná fakt prudit. „Hleď si svýho.“

„Hledím si svýho. Ty to nechápeš? Jestli tě nechám udělat to, co ses chystal udělat, nikdy si to neodpustím.“

„Prostě jdi domů.“

Odstrčím ji stranou a jdu dál. Jsem o dost vyšší než ona a držet si od ní odstup není tak těžké. A zrovna když mám pocit, že jsem se jí napodruhé zbavil, proběhne kolem, otočí se ke mně čelem a dál mluví a jde pozpátku.

„Varuju tě. Jestli skočíš, skáču taky. A bolest, kterou bys tím způsobil mým sedmi bratříčkům a sestříčkám a mým ubohým rodičům – no, bude to tvoje vina.“

To je podpásovka. „Vyfič,“ odseknu, tentokrát jedovatě. „A vem si svoje léky.“

Znovu ji odstrčím z cesty a pokračuju dál. K vodopádu je to už jen pár metrů. A v tu chvíli se elfská princezna, z níž se stala noční můra, vydá přímo k němu.

Jsem z toho tak paf, že nedokážu dělat nic než stát na místě a sledovat ji.

MIA

Panebože, co to dělám? Za tohle odpoledne jsem se naběhala víc než za celý svůj život. Když sahám po železném zábradlí, které odděluje les od nebezpečného okraje vodopádu, opravdu špatně se mi dýchá, jako by mé plíce pevně svíraly dvě obří dlaně. Ohlédnu se. Kyle tam pořád stojí, na stejném místě, kde jsem ho nechala. Nicméně podle vzteklého výrazu to vypadá, že se míní smát naposled. Jestli se rozhodne skočit, bude mu trvat jen pár vteřin, než bude na stejné úrovni se mnou na okraji útesu. Dobrá, takže to budu muset udělat, nebo bude mít za to, že to nemyslím vážně, a tak proklouznu za zábradlí, opřu se o něj a pevně ho sevřu.

Fíha, je odsud parádní a taky děsivý výhled. Voda padá ze skal v různé výšce a přímo přede mnou se slévá do jednoho ohromného proudu. Římsa pod mýma nohama je úzká, na můj vkus až příliš. Jeden krok a už bych letěla.

Pohlédnu na něj jen na okamžik, ale stačím si všimnout, jak se tváří. Vytřeštěné oči, v nichž se zračí prázdnota někoho, kdo nevidí cestu ven (ten samý výraz jsem mnohokrát spatřila ve tvářích rodičů, kterým řekli, že se jejich dítě už nikdy neprobudí).

Vrhnou na něj vzdorovitý pohled a snažím se, aby se mi netřásla kolena.

„Nechod' ke mně!“ zařvu a můj hlas se ztratí v burácení vodopádu.

Kyle zavrtí hlavou, obočí má stažené a rozejde se mým směrem.

„Zastav, kde jsi. Jestli uděláš ještě krok, tak přísahám, že skočím,“ křiknu z plných plic.

A v tu chvíli se mi pohne zem pod nohama. Obrovský kámen, na kterém stojím, začne ujíždět pryč. Než stihnu uskočit na stranu, půda pod mýma nohama zmizí a táhne mě do nicoty.

„Áááá!“

Sevru zábradlí pevně v prstech, ale pád mě vychýlí z rovnováhy a pravá ruka povolí. Visím jenom za jednu ruku.

„Pomoc!“ křičím, hrdlo mám na cucky, ale přes hučení vody svůj hlas ani pořádně neslyším. Kde je Kyle? Nevidím nic než vodu a skály pod svýma nohama. Moje plíce hrozí, že se zase stáhnou, a tak zavřu oči a začnu se modlit.

Z hlubin mé bytosti se vydere ohlušující zavytí, když pomyslím na matku, kterou nikdy nepoznám, a na Beccu, a skoro se rozpláču, když vtom mě za paži popadne něčí ruka a já cítím, jak stoupám nahoru. Otevřu obě oči najednou. Ty Kyleovy přetékají hrůzou, ale najednou je v nich tolik života, že to bolí.

„Podej mi druhou ruku,“ křikne.

Chytnu se ho volnou dlaní. Kyle mě povytáhne a postaví mě na pevnou zem. Opře se o zábradlí a zvedne se.

„Pojď.“ Podá mi ruku. „Vypadnem odsud.“

Vytáhne mě na nohy a dovede mě na druhou stranu zábradlí do bezpečí. Tam se zhrouťm na zem obličejem vzhůru a lapám po dechu.

Kyle si dřepne ke mně. Pláču a směju se naráz. Kyle ztěžka dýchá.

Když se můj dech zklidní a srdce mi přestane zběsile bušit (díky, kouzelné pilulky), otočím se čelem k němu. Jeho pohled je ztracený v oblacích, brada se mu třese. Chci mu pomoci, mluvit s ním o Noahovi, o tom, co se stalo, říct mu, že život není perličko a že se stávají hrozné věci a že spousta lidí by dala cokoli za to, aby mohli být na jeho místě, aby měli rodiče, aby měli někoho, komu na nich opravdu záleží. Nicméně po svém nedávném tričku s visením na útesu pochybuju, že jsem zrovna někdo, s kým by chtěl mluvit, natož se mu zpovídat.

Kyle se posadí a začne si mnout koleno. Beze slova zavrtí hlavou a zahledí se do dále.

Sednu si vedle něj, kolena na stranu. Vzhledem k okolnostem by zmínit Noaha mohl být vůbec nejhorší nápad všech dob, a tak se co nejvíc uklidňujícím hlasem zeptám: „Chceš o tom mluvit?“

Probodne mě očima modrošedýma jako řeka Tennessee za zamračeného dne.

„Jasný, chápu, nechceš se mnou mluvit, ale tím pádem mi nedáváš na výběr. Odteď tě budu sledovat.“

Viditelně zatne čelist, ale hej, lepší nakrknutý než smutný.

„Tedy do chvíle, než se mnou začneš mluvit.“

„Jsi zasraná noční můra, víš to?“ sykne. To zabolí, to nemůžu popřít. Na prchavý okamžik mi to připomene, že jsem byla noční můrou možná i pro svou vlastní matku.

Vstane a pohlédne na mě jako obr na otravného komára. „Co ode mě chceš?“

Napadne mě několik věcí, z pár z nich se málem zardím, ale neřeknu mu to. Místo toho se postavím a hraju o čas. Je zoufalý a já se zoufale snažím najít řešení, něco, co ho přiměje, aby si neublížil. A pak zčistajasna dostanu ten nejšílenější a nejgeniálnější nápad.

„Máš pas?“

„Prosím?“

Panebože, nemůžu uvěřit tomu, co se chystám říct.

„Jo, no, ptal ses mě, co od tebe chci, a doteď jsem si neuvědomila, že od tebe něco chci, ale když se ptáš, tak chci, abys se mnou jel na deset dní do Španělska.“

„Cože?“

„Měl se mnou jet jeden kamarád, ale tak nějak se na mě vykašlal a...“

„Počkat. Ani mě neznáš a chceš, abych se s tebou vydal za oceán?“

„Není to tak, že bych vyloženě chtěla, ale hej, copak mám jinou možnost?“

„Jo, můžeš si hledět svýho.“

„No, když už jsme u toho mýho, tak nebudu popírat, že pozvánka na tenhle výlet není tak nezištná, jak to vypadá. Vlastně už několik týdnů hledám někoho, kdo vyrazí se mnou.“

„Úplně ses zbláznila.“

„Možná, ale co bys dělal na mém místě? Řekněme, když bys měl za dva dny odletět a nechtěl jsi vašim o ničem z toho říct, abys je ušetřil ještě dalšího smutku. Vyrazil bys i tak, kdybys věděl, že to možná zkusím znovu?“

„Co zkusíš znovu?“ Zachvění v jeho hlase mi prozradí, že není dobrý lhář. „Nevím, jaká fantasmagorie ti zrovna běží hlavou, ale...“

„Vím o té nehodě, Kyle.“ Přeruším ho, než se do té lži stihne zamotat ještě víc. „Viděla jsem tvoji fotku v novinách.“

Zatáhne břicho a v očích mu vzplane hněv.

„Nevíš kurva nic!“

„Vím, že ať se budu snažit sebevíc, nedokážu si představit, čím si procházíš. Ale taky vím, že si nemáš právo sáhnout na

život, že potom by se tvoje máma, táta i ostatní, kdo tě mají rádi, úplně zhroutili. Prostě nemáš! Nebylo by to vůči nim fér.“

Kyle se ani nehne. Jeho oči třpytící se jako dva vodopády vypadají, jako by volaly o pomoc. Dala bych všechno za to, abych věděla, jak tomuhle klukovi pomoci.

„No tak, popřemýšlej o tom. Všechno je zaplacené. Když do tý bedny budeš chtít kopnout i po tom, co se vrátíme, tak ti nebudu bránit. Bereš?“

„Zapomeň na to.“

„Chápu. Nemusíš se rozhodnout hned. Nech si to projít hlavou.“

„Ne.“

„Jo, a jak jsem říkala už předtím, než se rozmyslíš, budu tě muset sledovat. Promiň. A mimochodem, jmenuju se Mia.“

Podám mu ruku, ale místo aby mi s ní potřásl, se otočí na patě a odejde. Tentokrát aspoň směrem pryč od vodopádu.

Nejradši bych skákala radostí, ale místo toho se vydám za ním a v tichosti děkuju svému srdci, že ještě tluč.

Dneska je dobrý den.

KYLE

Už jdu skoro hodinu a tahle Mia se celou dobu táhne za mnou jako smrad. Aspoň má dost slušnosti a je zticha, což je co říct. Cestou jsem už několikrát měl potřebu se štípnout, abych se ujistil, že celý tenhle den není jenom další z řady nočních můr, které mě trápí od té nehody. V jednu chvíli mě napadlo, jestli ta holka není nějaká divná bytost (to se bezpochyby stává, když vyrůstáte jako potomek fanoušků seriálu *Akta X*). Dokonce mě i napadlo, že jsem jediný, kdo ji vidí, ale o opaku mě přesvědčilo, když jsem slyšel, jak na ni troubí nějaké nákladáky. Ani jim to nezazlívám. Holka v bundě naruby, která jede na kole s růžovými třásněmi a vlaječkou s nápisem *Supergirl*, prostě není nenápadná.

Netuším, kolik je hodin, mám vybitý telefon, ale když se dostanu do centra města, slunce zrovna zapadá, což znamená, že bude zhruba sedm. Dost mě bolí koleno, ale když sebou nepohnu, tak si naši budou dělat starosti, takže zrychlím. Naši. Osten viny mi připomene, že moji rodiče byli takhle blízko tomu dozvědět se, že jejich jediný potomek to skončil. Co jsem si proboha myslel? Naživu jsem přítěž, ale mrtvý? ... ani nevím, co bych byl. Svěrák, který mi drtí vnitřnosti, o ždibec povolí. Nemůžu si vzít život, ale jaké mám právo si ho ponechat po tom, co jsem způsobil tolika jiným?

Ohlédnu se. Mia tam pořád je, jde po chodníku na druhé straně ulice. Kolo teď vede. Vzpomenu si na to, co mi říkala u vodopádu, a zatnu zuby. To sakra museli moji fotku dávat do novin? Teď se nemám kam schovat. A to s tím výletem myslela vážně? A o tom, že to našim nepoví? Nemám rozhodně jak to zjistit. Jediné, co vím, je, že musím vymyslet, jak se jí zbavit. Možná že když strávím celé jarní prázdniny zavřený ve svém pokoji, vzdá to a najde si na zachraňování někoho jiného. Akorát nevypadá, že je z těch, kteří se vzdávají snadno. Připadá mi jako někdo, kdo by byl schopný tábořit mi před domem, nebo i něco horšího.

Zatímco přemítám o tom, jak ji setřást, dojdu na naši přední verandu, otočím se a vrhnu po ní naštvanější pohled, než jak se ve skutečnosti cítím. Zastaví se a tváří se nesmírně vážně. Vypadá vyčerpaně. Chvilíčku mi je jí skoro líto. Ale ani náhodou ji nenechám zajít dál.

Udělám posledních pár kroků ke vstupním dveřím, aniž bych z ní spustil oči. Stojí tam na druhém chodníku, tichá, nehybná, oči fixované na mě. Vytáhnu z batohu klíč a rychle ho zasunu do zámku, jako by se mohla jediným obrovským skokem přemístit ke mně. Myslím, že můj mozek trpí emocionálním přetížením (a taky tím, že jsem viděl příliš mnoho seriálů na kabelovce).

Zaklapnu za sebou dveře a opřu se o ně zády. Chvilí tam stojím ve tmě a pozoruju úzkou chodbu, ze které vede schodiště do mého pokoje. Po mé levici se nachází kuchyně a napravo ode mě visí na zdi zrcadlo ve tvaru donutu, obklopené paprsky světla. Tátovi připadá kýčovitě, tvrdí, že mu připomíná smažené vejce, ale máma ho přesvědčila, že ho potřebujeme, aby vyzařovalo nějakou léčivou energii.

V domě je teplo a voní to tu čerstvě upečeným koláčem a taky něčím s kuřecím masem, asi fajitas, ale hlavně to voní

jako domov, domov, který se mi v okamžení povedlo úplně zničit.

„Kyle, zlatíčko,“ zavolá máma z kuchyně. Její zlomený hlas skoro nedokážu snést. „Jsi to ty?“

Ví, že jsem to já, kdo jiný by to měl být? Je to její způsob, jak říct: co jsi udělal, mi zlomilo srdce, ale když tě teď takhle vidím, bolí mě to ještě víc. Slyším, jak se něco smaží na pánvi, zavírání a otvírání dveří od ledničky. Moje nohy by se za těmi zvuky chtěly vydat, ale nevím, jestli jim to dovolím. Nezasloužím si to.

„Kyle?“ Táta otevře dveře a na tváři se mu rozšíří úsměv.

Světlo z kuchyně rozbije stín, ve kterém jsem se schovával.

„Čau,“ řeknu a pokouším se tvářit aspoň trochu normálně. Rychle ho obejmu a pokračuju do kuchyně.

Máma, která vaření nesnáší, vytahuje z trouby koláč. Náhodou je to borůvkový, který mám nejradši. Líbnu ji na tvář a vyhýbám se očnímu kontaktu.

„Jak ses měl?“ Snaží se tvářit jakoby nic a položí koláč na linku.

Mám pocit, jako bych měl slepené rty, a tak jenom pokrčím rameny.

Táta mi pod nosem podrží fajitu, jako by mě chtěl pokoušet, ale pak rukou ucukne a zašklebí se. „Dal bych ti kousnout, ale je to až příliš dobré.“

Vyloudím ze sebe úsměv. Bože, nedokážu snést, jak se mě snaží pozvednout na duchu, jak se snaží předstírat, že všechno je jako vždycky, i když není. Vím, že to dělají kvůli mně, abych se necítil tak špatně, ale já si kvůli tomu připadám o to hůř. Jsem přítěž a vím to. Ať už předstírají, co chtějí, vím, že jsou na tom hrozně. Táta má svetr naruby a kruhy pod jeho očima připomínají krátery. Za jednatřicet dní, které od nehody

uplynuly, máma zhubla tak, že ve svých džínách plave. Dneska ráno jsem viděl, jak si vzala takovou tu dvoubarevnou pilulku, stejnou, jaké užívala, když umřela babička a když si musela vzít dva měsíce volno kvůli depresi.

„Jak to šlo s Joshem?“ zeptá se máma, zatímco táta nese fajitas na stůl. „Jak se ti zdál?“

Ztuhnu. Jsem to ale pitomec. Na tuhle otázku jsem měl být připravený. Hledí na mě s povytaženým obočím a čeká na odpověď, která by mohla zmírnit jejich bolest. Jak jim mám říct, že Josh už nikdy nebude chodit?

„Je v pohodě,“ zalžu. „Vypadá o moc líp.“

Nezbaští mi to, protože táta vytáhne od stolu dvě židle a na jednu z nich si sedne. „Kyle, chceš si o tom promluvit?“

Dal bych cokoli za to, abychom si my tři mohli společně popovídat jako dřív, ale zavrtím hlavou.

„Už jsem jedl u Joshe,“ zalžu znovu. Proč jim přidělovat ještě další starosti. „No a...“

„Nemáš hlad,“ přeruší mě máma ostře. „Jo, to nám došlo.“

Táta ji vezme za ruku. Zhluboka se nadechne, uklidní se a pak se na mě oba podívají. Pokoušejí se usmívat, ale v jejich očích se zračí něco jiného. *Soucítíme s tebou, Kyle, a bolí nás, když tě takhle vidíme. Už nevíme, co máme dělat. Dovol nám ti pomoci.* Nechápou však, že už je pozdě. Nikdo mi nemůže pomoci, protože nikdo nemůže změnit to, že jsem do prdele zabíjel svého kamaráda. Rychle se odvrátím. Poslední, po čem toužím, je se před nimi rozplakat jako malé děcko, tak se vydám ke dveřím.

„Co takhle s námi ještě chvilku pobýt?“ nadhodí táta.

„Musím se osprchovat.“ Odkážu si, abych zamaskoval, jak se mi zlomil hlas. „Minulou noc jsem toho moc nenas...“

„Ale zlatíčko...“ začne máma protestovat, táta ji však utne.

„Jen běž, synku, nedělej si s tím starosti. Necháme ti nějaké fajitas na zítra, ano?“

Přikývnu, aniž bych se na ně otočil. Když vejdu do chodby, mrkne na mě můj odraz v kulatém zrcadle a skoro mě to zničí. Těsně předtím, než se za mnou zaklapnou dveře, vidím odraz svojí mámy, jak se zhroutí na tátu a zaboří mu obličej do ramene. Obejme ji a políbí do vlasů. Dveře se zavřou a já tam zůstanu stát v šeru a mračím se v zrcadle na svůj obličej, který jsem skoro zabil. Z kuchyně se sem tlumeně nese ozvěna máminých vzlyků. Vyběhnu po schodech do svého pokoje a hodím batoh k posteli. Chce se mi něco rozbít nebo rozcupovat. Potřeba křičet z plných plic je nesnesitelná, ale místo toho se zakousnu do polštáře a svůj hlas zadusím.

Musím něco dělat, abych se v tom pořád jen tak neplácal. Vezmu si skicák, kecnu si na postel a snažím se soustředit na něco, co bych mohl nakreslit, ale pronásledují mě pořád ty samé obrazy: Noahovy prázdné oči, Joshův zkrvavený obličej, auta srážející se v zatáčce, zohýbaný kov, roztržštěné sklo... *Dost.* Odtrhnu svou mysl od toho výjevu a ihned se mi vybaví elfská princezna neboli elfská noční můra.

Ne, odmítám, aby mě v myšlenkách pronásledovala i ona. Ale ten vodopád... to bych nakreslit mohl. Vlastně nakreslím celý ten les, abych neusnul, nicméně to stejně nejspíš nehrozí, protože od té nehody jsem prakticky nezamhouřil oka. A už jsem zkoušel všechno – počítat ovečky, počítat pozpátku, poslouchat ukolébavky – nic. Zdá se, že spánek je pro mě teď už privilegiem, ne základním právem. Navíc když zavřu oči, je to taky dost riskantní. Pokaždé když začnu usínat a oči se mi klíží, číhá na mě noční můra, abych je hned zase otevřel. A tak se připravím na další probdělou noc.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Setkáme se na Venuši.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.